

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 czerwca 2016 roku ZUS II Oddział w Ł. odmówił E. R. wszczęcia postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku złożonego przez nią w dniu 23 maja 2016 roku o umorzenie należności w oparciu o ustawę z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U z 2012 roku poz. 1551). W uzasadnieniu wskazano, że w przypadku wnioskodawczynie minął 12 miesięczny termin określony przepisami ustawy na złożenie wniosku, w związku z wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 24 maja 2013 roku i decyzji z dnia 7 czerwca 2013 roku o podleganiu przez wnioskodawczynie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Ponadto organ wskazał, że decyzje z dnia 6 lutego 2012 roku i 5 lutego 2013 roku określające wysokość zadłużenia z tytułu składek, w swojej treści obejmują zadłużenie za okres niepodlegający umorzeniu tj. po dniu 28 lutego 2009 roku wobec czego na ich podstawie wnioski o umorzenie należności w oparciu o przepisy ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku nie może być rozpoznany. / decyzja z uzasadnieniem w aktach ZUS/.

W dniu 22 czerwca 2016 roku wnioskodawczynie E. R. odwołała się od powyższej decyzji. Podniosła, że jest ona bezpodstawna ponieważ okres 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji, w jakim należy złożyć stosowny wniosek jeszcze nie upłynął ponieważ powinien być liczony od daty uprawomocnienia się decyzji o ustaleniu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym lub decyzji o wysokości zadłużenia z tytułu składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne. Wnioskodawczynie podniosła, że decyzje nie zostały jej prawidłowo doręczone a zatem termin 12 miesięczny nie rozpoczął biegu i nie upłynął. Wnioskodawczynie wniosła aby organ rentowy udokumentował, że decyzje z dnia 24 maja 2013 roku i 5 lutego 2013 roku zostały jej prawidłowo doręczone / odwołanie k- 2-20dw/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż w dniu 25 maja 2013 roku z urzędu została wydana decyzja ustalająca, że wnioskodawczynie z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlega z przerwami wskazanymi w tej decyzji obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od dnia 1 stycznia 1999 roku. W części decyzja ta została uchylona decyzją z dnia 7 czerwca 2013 roku o okresach podlegania przez skarżącą obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach od 11 czerwca 2008 roku do nadal. Decyzja ta uprawomocniła się. Co do zarzutów skarżącej, że decyzja z dnia 24 maja 2013 roku nie uprawomocniła się bo nie została wnioskodawczynie prawidłowo doręczona to podniesiono, że odbiór decyzji pokwitował dorosły domownik – matka wnioskodawczynie w dniu 27 maja 2013 roku. A zatem w ocenie organu rentowego upłynął termin na złożenie wniosku o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek / odpowiedź na odwołanie k- 4-40dw/.

Pismem procesowym z dnia 7 listopada 2016 roku organ rentowy dodatkowo wskazał, że wszystkie decyzje kierowane do skarżącej w ocenie organu zostały prawidłowo doręczone. Były one odebrane bądź osobiście przez skarżącą, dorosłego domownika albo doręczone w sposób zastępczy w oparciu o treść przepisów K.p.a./ pismo k- 19/.

Postanowieniem z dnia 1 marca 2017 roku wnioskodawczynie został ustanowiony pełnomocnik z urzędu w osobie adwokata / postanowienie k- 38/

Pismem z dnia 15 maja 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczynie z urzędu poparł złożone odwołanie wraz z argumentacją przedstawioną przez wnioskodawczynie / pismo k- 53/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 24 maja 2013 roku z urzędu została wydana decyzja ustalająca, że wnioskodawczynie z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlega z przerwami wskazanymi w tej decyzji obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od dnia 1 stycznia 1999 roku. Wskazano również w decyzji miesięczne podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz pracy / decyzja w aktach

ZUS/ Decyzję ta wysłano na adres wnioskodawczynie w Ł., przy ul. (...) . Decyzja została odebrana przez dorosłego domownika – matkę wnioskodawczynie- J. Z., w dniu 27 maja 2013 roku./ kopia potwierdzenia odbioru w aktach ZUS/.

W części decyzja ta została uchylona decyzją z dnia 7 czerwca 2013 roku o okresach podlegania przez skarżącą obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach od 11 czerwca 2008 roku do nadal. W uzasadnieniu decyzji wskazano ,iż uchylana jest w części decyzja z dnia 24 maja 2013 roku, w której ustalono ,że wnioskodawczynie obowiązkowo podlega ubezpieczeniom społecznym od 11 czerwca 2008 roku do nadal / decyzja w aktach ZUS / . Decyzję ta osobiście odebrała pod adresem w Ł. , ul (...) wnioskodawczynie w dniu 13 czerwca 2013 roku / potwierdzenie odbioru w aktach ZUS/.

W dniu 23 maja 2016 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o umorzenie należności składkowych w trybie ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku / wniosek w aktach ZUS/.

W dniu 20 kwietnia 2017 roku lekarz (...) wystawił zaświadczenie lekarskie dotyczące J. Z. – matki wnioskodawczynie. W treści zaświadczenia wskazał ,że J. Z. zamieszkiwała pod adresem ul. (...) w Ł. od 19 sierpnia 2011 roku była pod opieką (...) do 31 stycznia 2014 roku z rozpoznaniem zespołu otępiennego w chorobie A. / zaświadczenie k- 55/.

W dniu 24 lutego 2014 roku J. Z. zmarła / akt zgonu k- 54 odw/. Przez okres dwóch lat wnioskodawczynie zamieszkiwała do 2014 roku wraz z matką J. Z. i opiekowała się nią / niesporne/.

Wnioskodawczynie prowadziła działalność gospodarczą w okresie do 31 grudnia 2009 roku , kiedy to zaprzestała jej prowadzenia . / niesporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt sprawy w tym aktach ZUS. Okolicznością niesporną między stronami jest fakt ,iż w roku 2013 wnioskodawczynie zamieszkiwała wraz z matką pod adresem ul.(...) . Wynika to zarówno z zeznań wnioskodawczynie jak i wydruku z dokumentów ZUS zawierających wskazane przez wnioskodawczynie okresy zameldowania i zamieszkiwania dotyczące kilku miejsce na przestrzeni ostatnich lat . nie jest również okolicznością sporną ,że wnioskodawczynie do 31 grudnia 2009 prowadziła działalność gospodarczą.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie ,iż decyzja z dnia 24 maja 2013 roku nie została jej doręczona w sposób prawidłowy a wnioskodawczynie nie wiedziała o jej treści . Przede wszystkim wskazać należy , iż w ocenie Sądu wnioskodawczynie nie udowodniła okoliczności, z których wywodzi skutki prawne tj. choroby matki i jej wpływu na przekazywanie korespondencji kierowanej do wnioskodawczynie. W procesie wnioskodawczynie była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, który winien wykazać inicjatywę dowodową w tym zakresie. Nie ma żadnego obowiązku wyręczenia pełnomocnika przez Sąd w wykazywaniu ,że strona przez niego reprezentowana ma rację oraz zgłaszania dowodów na potwierdzenie tego. Poza zaświadczeniem lekarskim, wydanym w kwietniu 2017 roku nie przedstawiono dowodów, które potwierdzałyby stan J. Z. w 2013 roku i wpływ choroby na jej życie codzienne i postrzeganie rzeczywistości. W tym miejscu wskazać należy ,iż z zaświadczenia złożonego przez pełnomocnika wnioskodawczynie nie wynika nawet w jakim PZP była leczona matka wnioskodawczynie z uwagi na brak pieczętki nagłówkowej. Ponadto wskazać należy ,iż zaświadczenie złożone do akt sprawy jest dokumentem prywatnym wydanym przez osobę fizyczną a zatem stanowi dowód ,że osoba pod nim podpisana wydała (sporządziła) dokument a nie jest dowodem potwierdzającym okoliczności w nim wskazane. Zgodnie z treścią przepisu art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd odmówił wiary zeznaniom wnioskodawczynie zakresie stanu zdrowia jej matki i zatajenia przez nią korespondencji kierowanej do wnioskodawczynie ponieważ w ocenie Sądu są one mało wiarygodne i wewnętrznie sprzeczne. Jeżeli wnioskodawczynie faktycznie zaobserwowałaby niepokojące objawy w zachowaniu matki w tamtym okresie czasu to powinna przede wszystkim podjąć kroki aby do opisywanej przez nią sytuacji nie doszło np. powiadomić urząd pocztowy i zastrzec odbiór korespondencji na poczcie czy chociażby poprosić aby przesyłki nie były doręczane do rąk matki. Tymczasem wnioskodawczynie nie podjęła żadnych kroków w tym celu. Ponadto wnioskodawczynie

osobiście odebrała następną wydaną w dniu 7 czerwca 2013 roku w sprawie decyzję korygującą okresy podlegania ubezpieczeniom i uchylającą w części decyzję z dnia 24 maja 2013 roku. W treści uzasadnienia decyzji z dnia 7 czerwca 2013 roku organ rentowy wyraźnie wskazywał na wydanie decyzji z 24 maja 2013 roku i nawiązywał do tej okoliczności. A zatem jeżeli faktycznie miałyby miejsce okoliczności dotyczące stanu psychicznego matki wnioskodawczyni, powinna ona kierując się elementarnym zdrowym rozsądkiem ustalić w organie rentowym o jaką decyzję chodzi jeżeli jej faktycznie nie otrzymała. Takie kroki nie zostały podjęte przez wnioskodawczynię. Ponadto wskazać należy, iż na potwierdzeniu odbioru decyzji z dnia 7 czerwca 2013 roku widnieje podpis wnioskodawczyni i adnotacja na druku poświadczenia odbioru sporządzona przez doręczyciela, że doręczył przesyłkę adresatowi. W kontekście tych zapisów zupełnie niewiarygodne są zeznania wnioskodawczyni, że nigdy nie odebrała żadnej korespondencji pod adresem ul. (...), gdzie jak sama twierdzi mieszkała 2 lata. Brak jest też jakichkolwiek dowodów na poparcie twierdzeń wnioskodawczyni, że nigdy nie odebrała pod powyższym adresem, że doręczyciel poświadczył na druku nieprawdę lub nie widnieje na nim jej podpis.

Sąd pominął dowody w postaci wydruków z dokumentów elektronicznych ZUS potwierdzających w jakich datach wnioskodawczyni zgłaszała zmianę adresu zameldowania i zamieszkania oraz w jakich terminach zamieszkiwała pod wskazanymi przez nią adresami. Wnioskodawczyni wskazała bowiem, że pod adresem na ul. (...) zamieszkiwała dwa lata do 2014 roku, co jest niesporne między stronami. Na ten adres była kierowana korespondencja do wnioskodawczyni przez organ rentowy. Natomiast wskazać należy, iż daty i prawidłowość doręczeń decyzji z dnia 6.02.2012 roku i 5.02.2013 roku nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy ponieważ dotyczyły należności nie podlegających umorzeniu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni podlega oddaleniu.

Zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Znajduje ona podstawę prawną w treści przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 roku o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność /Dz. U. z 2012 roku poz.1551/, która weszła w życie z dniem 15 stycznia 2013 roku. Zgodnie z treścią przepisu art. 1 powyższej ustawy na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.¹⁾):

1) która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8,

2) innej niż wymieniona w pkt 1

- umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Przepis powyższy w ustępie 4 stanowi, że wniosek o umorzenie można złożyć w terminie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Natomiast w ustępie 5 stanowi, że jeżeli decyzję o podleganiu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym lub decyzję o wysokości zadłużenia z tytułu składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, o których mowa w ust. 1, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyda po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, wniosek o umorzenie można złożyć w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji, chyba że termin określony w ust. 4 jest dłuższy.

Zgodnie z treścią powyższych przepisów wnioskodawczyni wniosek o umorzenie należności mogła złożyć w trybie art.1 ust 4 do dnia 15 stycznia 2015 roku, czego nie uczyniła. W trybie art.1 ust 5 powyższej ustawy (czyli z uwzględnieniem

decyzji o podleganiu ubezpieczeniom) wniosek należało złożyć w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji o podleganiu ubezpieczeniu a więc decyzji z dnia 24 maja 2013 roku lub decyzji z 7 czerwca 2013 roku. Decyzja z dnia 24 maja 2013 roku została odebrana 27 maja 2013 roku a zatem miesięczny termin na złożenie od niej odwołania upłynął w dniu 27 czerwca 2013 roku. Decyzja z dnia 7 czerwca 2013 roku została odebrana w dniu 13 czerwca 2013 roku a więc termin na złożenie odwołania od niej upłynął w dniu 13 lipca 2013 roku. A zatem powyższe decyzje stały się prawomocne odpowiednio z dniem 28 lipca 2013 roku i 14 lipca 2013 roku. Termin 12 miesięczny na złożenie wniosku o umorzenie niezapłaconych należności składkowych upłynął dla wnioskodawczyni bezskutecznie w roku 2014 . Wniosek w przedmiocie umorzenia należności składkowych podlegających umorzeniu wnioskodawczyni złożyła dopiero w dniu 23 maja 2016 roku.

Podnieść również należy, iż decyzje z dni 6 lutego 2012 roku i 5 lutego 2013 roku nie dotyczą należności podlegających umorzeniu w trybie powyższej ustawy dlatego też zagadnienia dotyczące prawidłowości ich doręczenia nie były uwzględniane przy rozpoznaniu sprawy.

Wobec powyższego Sąd oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego dla pełnomocnika powódki z urzędu Sąd orzekł w oparciu o treści przepisów §15.2 w zw. z §4.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801) obowiązującej w dacie wniesienia sprawy, wobec wniosku pełnomocnika i jego oświadczenia ,że wynagrodzenie nie zostało uiszczzone ani w całości ani w części.